

[Indenrigs- og boligministeren.]

ved at blive realiseret. Men dernæst, og navnlig, må vi også gøre os klart, at vort almene hospitalsvæsen, målt med en international målestok, ligger i et højt plan, og at dette fra alle sider erkendes at være af den største betydning for vor folkesundhed; også behandlingen af de psykiske lidelser må imidlertid følge trit med den udvikling, der således gennem årene har fundet sted.

Forholdene på vore sindssygehospitaler er — vil jeg gerne understrege — ikke af en sådan beskaffenhed, at patienternes pårørende bør føle nogen som helst ængstelse derved, og de forbedringer, der har været mulige indenfor rammerne af de til rådighed stående bevillinger, er stedse blevet gennemført. Men flertallet af vore sindssygehospitaler er ikke desto mindre indrettede i gamle bygningskomplekser, der ikke i deres nuværende tilstand er hospitalsmæssigt tidssvarende, og det er mig da også bekendt, at de medlemmer af dette høje ting, der i den seneste tid har haft lejlighed til at orientere sig angående disse hospitalers forhold, har fået et stærkt indtryk af det nuværende hospitalsvæsens iøjnefaldende utilstrækkelighed.

Medens det vel nok tidligere kunne begrundes, at sindssygevæsenet ikke havde den samme hospitalsmæssige standard som det øvrige sygehusvæsen, fordi egentlige behandlingsopgaver kun i begrænset omfang lod sig varetage, er der i de senere år opstået en række behandlingsmuligheder, der ikke kan udnyttes i tilstrækkeligt omfang indenfor de overleverede rammer. Situationen er derved blevet uholdbar, og der er tilmed forskellige momenter, der i særlig grad må gøre det betænkeligt, om man ikke drager konsekvenserne af den skete udvikling.

Det må i denne forbindelse navnlig erindres, at opholdet på et sindssygehospital i adskillige tilfælde påtvinges patienterne, hvilket må skabe særlige forpligtelser i retning af en effektiv behandlingsindsats. Endvidere må det haves for øje, at et sindssygehospital hele milieu i højere grad end på andre hospitaler indgår som et led i behandlingen, således at mangler i den hospitalsmæssige indretning her vil være direkte compromitterende for helbredelsesmulighederne; ikke mindst gælder dette naturligvis afdelingernes helt utilstedelige overbelægning og den herved nødvendiggjorte sammenblan-

ding indenfor trange omgivelser af forskellige patientkategorier, der er hinanden til stor plage og ulempe. Endelig må man heller ikke glemme, at behandlingen af de psykiske lidelser ganske vist i de senere år har kunnet afkortes i mangfoldige tilfælde, men at der dog endnu er mange, der i årevis skal leve deres liv på disse hospitaler og derfor vanskeligere end andre hospitalpatienter vil kunne affinde sig med bestående mangler. Men først og sidst må det ledende synspunkt i dag være dette, at sindssygdommens behandling ikke længere kan indtage nogen særstilling i forhold til anden sygdomsbehandling; de moderne sindssygehospitaler er behandlingshospitaler på linie med andre hospitalsformer. Anerkender man ikke dette fuldt ud, er man derved med til at vedligeholde fortidens vrangforestillinger om de psykiske lidelsers natur og vanskeliggør stillingen for de patienter, der rammes af sådanne sygdomme.

Når jeg benytter den ved lovforslagets fremsættelse givne anledning til at fremdrage sådanne synspunkter, er det for dermed at opridse lidt af det, der er baggrunden for reformtankerne i deres helhed. Det lovforslag, der i dag fremsættes, er nemlig kun et indledende skridt til viderrækkende foranstaltninger, og jeg mener at burde have tillid til, at både det nu fremsatte forslag og de planer, der er under udarbejdelse, vil blive mødt med almindelig forståelse. For mit eget vedkommende har jeg lagt den største vægt på, at man nu med sagkyndig bistand fik fastlagt retningslinierne for de nødvendige reformer, og der er derfor — som det vil fremgå af bemærkningerne til lovforslaget, og som det høje tings medlemmer vil vide — nedsat en kommission, hvori også de store partier er repræsenteret.

Det er en rent foreløbig indstilling fra kommissionen, der ligger til grund for nærværende lovforslag. Tanken med kommissionen har iøvrigt netop været den, at en samlet planlægning nu skulle finde sted, således at man fik det fornødne overblik og ud fra en vurdering af de bevillingsmæssige muligheder kunne komme til klarhed over reformernes rækkefølge og tempo. Når man til trods herfor og til trods for den lovhjemmel, der i forvejen er givet med hensyn til sindssygevæsenets udbygning på visse punkter, alligevel har fundet